

mă va mustra c'amă scrisu aceste rënduri în totă sinceritatea, condusă de intențiunea d'a face bine ș'a contribui, după câtu mă iértă miđlócele, la propagarea unei direcțiuni pe care o credū sigură, temeinică și folositoare.

Insemnătatea de frunte a proverbelorū stă într'a lorū limbă. Ș'atâtū e d'ajunsū, pentru ca să ne impuiă cea mai viiă a lorū îngrijire. Căci, spre a 'ntrebuința cuvintele lui Rüdiger, «popórele se cunoscū după limbă ca indiviđiū după nume» (1), éru în istoria limbei se străvede, ca să dicū așia, ênsăși istoria morală a națiunii cari o vorbesce.

Deci, într'a limbii studiere e fórte cu puțină să găsimū multe din câte veaculū de miđlocū a uitatū séu n'a pututū să ne spuie despre chipulū cum cugetaū strămoșii și cum își esprimaū acele cugetări. Fără cercetări de felulū acesta, să fimū sicuri că 'ntunericulū nu'și va conteni domnia, éru noi vomū face de tóte, afară de progrese literare.

Intr'adeverū, care e forma și caracterulū străvechiei nóstre limbii? Greū e d'a o cunósce și puținii vorū s'o afle.

Avemū, ce e dreptū, avemū limba de pe la 1577, ast-felū cum ne-o dete Coressi, diaconulū din Brașiovū, (2) în *Psaltirea* cunoscută

(1) ZEITSCHRIFT FÜR VOLKERPSYCHOLOGIE UND SPRACHWISSENSCHAFT, tom. I, p. 40--41, cit. apud Pezzi în INTROD. A L'ÉTUDE DE LA SCIENCE DU LANGAGE trad. par Nourrisson, (Paris, 1875) pag. 208.

(2) Despre psaltirea lui Coressi, veđi articolulū d-lui B. P. Hasdeū, intitulatū *Limba română*, din FOAIA SOCIETATII ROMANISMULU, edit. cit.